

ERNEST MARAGALL, conseller d'Educació

"La qualitat educativa no depèn de la immigració"

CAROL BIOSCA

AVUI, 13 de setembre del 2008

Pocs dies abans que 1.180.000 alumnes es reincorporin a les aules i a punt d'iniciar-se al Parlament el debat sobre la llei d'educació de Catalunya, el conseller d'Educació, Ernest Maragall, posa el focus d'atenció del nou curs en tres grans objectius "qualitatius": la millora de resultats educatius, la complicitat entre l'administració i els docents, i la recuperació de la confiança entre família i escola.

Aquest curs s'implantaran amb caràcter pilot deu zones educatives. Pel que fa a la distribució equitativa, ¿l'objectiu és que tots els centres d'aquestes zones escolaritzin el mateix percentatge d'immigrants?

La idea és avançar en aquesta direcció. Es tracta que, més enllà dels drets individuals i reconeguts dels alumnes i les famílies, hi hagi elements de coneixement i decisió compartida al voltant d'aquesta qüestió. I aquí cal molta lletra petita, molt coneixement real de la situació, i molta complicitat. I aquesta complicitat s'ha de construir, més enllà del que diguin les lleis i les normes. L'aplicació de la norma, per si sola, no resoldrà aquesta qüestió.

¿Com s'explica que les fórmules que es van introduir amb el Pacte Nacional per l'Educació per millorar aquest equilibri no hagin modificat en

absolut els percentatges d'estrangers, del 85% a la pública i el 15% a la privada?

No és cert que ho hi hagi hagut canvis. Cal tenir en compte que només creix l'escola pública, i si el percentatge global d'alumnes als centres públics és cada cop més gran, vol dir que l'índex de nousvinguts és menor. Però molt més important que aconseguir un equilibri absolut i una perfecció total en aquest sentit és que cada escola, pública o concertada, tingui els mecanismes, els coneixements, la professionalitat i els recursos per gestionar la complexitat de l'arribada dels nousvinguts amb les millors possibilitats d'èxit.

¿Una distribució més equitativa no augmentaria les possibilitats d'èxit?

El problema de qualitat de la nostra educació, i dels resultats que som lluny d'assolir, no depèn de l'arribada de la immigració: és previ. Fa 8 anys teníem molt pocs immigrants i estàvem exactament igual, lluny de l'excel·lència que volem. Així que no ens podem amagar darrere d'aquest problema. Hi és, i l'hem de resoldre, però ens confonem si pensem que resoldre la qüestió de l'escolarització equitativa, per si sol, produirà una millora de resultats.

Hi ha un ampli sector de la comunitat educativa que veu un risc de segregació darrere dels nous espais d'acollida d'immigrants que s'implantaran a Vic i Reus ¿No hauria sigut millor fixar-hi un període reduït d'estada?

No puc entendre aquesta pretensió de voler delimitar-ho tot: que perquè una cosa s'entengui hagi d'estar absolutament tancada, definitiva, i

perfecta. La realitat, afortunadament, no és així: és molt més rica, complexa i diversa. És evident que tota innovació té un risc associat, i només l'experiència ens acabarà dient quina és la solució òptima. Per això demanaria que no es fessin judicis apriorístics. Els nostres objectius són millorar la integració dels nous i que això tingui també uns efectes positius en el funcionament de les aules ordinàries.

Tornant a la llei... El trinomi autonomia, direcció i avaluació és un dels eixos de norma. Però, pel que fa als docents, només s'avaluarà els que vulguin promocionar...

Això no és exactament així. Una cosa és associar avaluació i carrera professional, que és el que diu la llei de forma explícita, però aquesta no és l'única relació entre avaluació i docència que es planteja. L'avaluació docent vindrà també per la via de l'avaluació general dels centres, dels projectes educatius i dels resultats dels alumnes, que ens donaran elements d'anàlisi, i si cal de correcció, de la tasca pedagògica.

Ha caigut del text l'obligatorietat de fer un curs de pràctiques un cop superada la formació per poder exercir.

El concepte no està abandonat ni de bon tros, però ha de tenir seguretat jurídica i respecte pels drets professionals i laborals del professorat, i sembla que tal com ho havíem plantejat això no estava garantit. Però hi haurà mecanismes d'avaluació i confirmació real de la capacitat en l'exercici de la funció docent, molt específicament pel que fa a la incorporació a través de l'interinatge, però també per als que hi arribin havent superat unes oposicions.

El departament no donarà aquest curs cap instrucció a les escoles per aplicar la tercera hora de castellà?

Aquí hem iniciat una doble via: d'una banda, tenim pendent de resolució el recurs que vam plantejar al Constitucional relatiu al decret de mínims del govern central que regula aquesta qüestió i, paral·lelament, ens estem dotant d'un model que dóna un marge de discreció explícit pel que fa a l'ús del temps al conjunt de l'etapa de primària, de manera que espero que ben aviat, per una via o per l'altra, estiguem en condicions de confirmar la nostra capacitat per prendre les decisions adequades en el terreny lingüístic i curricular en general.

I mentre això no arriba?

Els centres tenen possibilitats àmplies d'organitzar el desplegament horari en totes les àrees del currículum. I insisteixo: aquesta pretensió de fixar-ho tot, en aquest cas uns horaris perfectament establerts i iguals per a tothom, crec que no és el més adequat per obtenir els millors resultats. El que ha de quedar perfectament definit són els objectius a què es vol arribar. I els nostres objectius irrenunciables són, en primer lloc, la claredat amb què el català manté el seu caràcter vehicular i la garantia del seu domini ple per part de tots els ciutadans. En segon lloc, la garantia, també, del ple domini del castellà i, en tercer lloc, el domini d'una tercera llengua com a requisit indispensable per avançar en els resultats proposats.